

POSTANOWIENIE

21 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 21 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z 26 października 2022 r., XXVII Ca 719/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od K. S. na rzecz Banku spółki akcyjnej w W. 2 700 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 26 października 2022 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), tj.: „[k]westii zmiennego oprocentowania opartego o wskaźnik WIBOR, co może stanowić podstawę do uznania łączącej strony umowy za nieważną stosownie do art. 58 § 1 k.c. w zw. z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/1011 z 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające

dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzeniem (UE) nr 596/2014, jak również stosownie do art. 58 § 2 k.c., z uwagi na iluzorycznie obiektywny charakter regulacji zmiany oprocentowania w ramach umowy, w istocie pozwalający bankowi – a więc silniejszej stronie stosunku prawnego łączącego go z kredytobiorcą, będącym podmiotem niefachowym w ramach tego stosunku, nieposiadającym profesjonalnej wiedzy w zakresie instrumentów finansowych – na manipulowanie wysokością zobowiązania odsetkowego kredytobiorcy w sposób dowolny, niemożliwy do skontrolowania i poddania go weryfikacji przez kredytobiorcę”.

Skarżąca powołała się także na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj.: „[s]kutków prawnych niedochowania przez bank obowiązku wykazania, iż wykonał on obowiązki spoczywające na nim z art. 75 i 75c ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (dalej jako: „pr.bank.”), polegające, w razie popadnięcia przez kredytobiorcę w zaległość ze spłatą kredytu, na wezwaniu kredytobiorcy i pouczeniu o możliwości zmiany warunków umowy w drodze restrukturyzacji przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oraz – po bezskutecznym upływie terminu na wezwaniu – złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Konstrukcja zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinna odpowiadać wymogom art. 390 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). W konsekwencji dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień (pytań) prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia”. Pytanie takie, zaczyna się zawsze od partykuły pytajnej „czy”. Oznacza to, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, dokonuje się przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (postanowienie SN z 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00). Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne tych wymogów nie spełnia. Ponadto skarżąca zarzucając brak obiektywności w ustalaniu oprocentowania umowy pożyczki na

podstawie wskaźnika WIBOR odwołała się ogólnie „w szczególności” do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/1011. Nie wskazała jednak konkretnych jednostek redakcyjnych tego aktu prawnego, z którymi są niezgodne postanowienia umowy kształtującej zobowiązanie w oparciu o wskaźnik WIBOR.

Odwołanie się przez skarżącego do przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładni budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów. Po pierwsze, skarżąca nie przedstawiła jakichkolwiek rozważań prawnych o charakterze ogólnym i abstrakcyjnym, wskazujących na poważne i istotne kontrowersje oraz rozbieżne oceny prawne wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Nie przedstawiła też wypowiedzi doktryny i judykatury dotyczących wskazanych przepisów, które zostały wymienione, zarówno we wniosku, jak podstawach skargi bez wskazania konkretnych jednostek redakcyjnych – art. 75 pr.bank. składa się z czterech, a art. 75c pr.bank. z sześciu odrębnych jednostek redakcyjnych. Po drugie, powołane przez nią przepisy dotyczą umowy kredytu, podczas gdy przedmiotem oceny Sądu *meriti* w zaskarżonym wyroku była umowa pożyczki. W konsekwencji niezbędne jest odwołanie się również do przepisów pr.bank., które odsyłają do odpowiedniego ich stosowania do umowy pożyczki. Po trzecie, z motywów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżąca faktycznie podważa skuteczność doręczenia korespondencji wysyłanej przez bank na wskazany w umowie pożyczki adres do doręczeń. Wzruszenie oceny chwili złożenia oświadczenia woli wymaga

sformułowania podstawy kasacyjnej obejmującej również zarzut naruszenie art. 61 § 1 k.c., którego skarżąca nie sformułowała zarówno w podstawach skargi kasacyjnej, jak i nie objęła zakresem wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[wr]

r.g.